

Foto: Sidenbladh Daniel

En härlig resa, Who

Det var dags att knyta ihop påsen och Pete Townshend kände liksom att kvällen varit som en bloody transportsträcka.

Han grep tag i volymknappen på förstärkaren och tvingade den i botten. Han vevade igång sin väderkvarnsarm och stänkte iväg "My generation". Vår generation, ja. Vi hundraplusare som också vill lattja lite en

fredagskväll. Vi som tycker att ni som inte ens var födda när salige Keith Moon brände sin Lincoln Continental rakt ner i poolen tillhör en förlorad generation.

Pete Townshend tog med vår generation på en resa som inte ens den mest nitiske decibelpolis kunde sätta p för.

Townshend är en sådan där figur man helst inte vill möta i en mörk gränd en sen kväll.

Däng, däng, däng, däng, dång, dång, dång, dång...

Men som sagt, vägen dit var lång. Mycket lång.

Visserligen exploderade det nästan inledningsvis med bland annat "Anywhere, anyhow", som tillägnades Benny Andersson (deckarvännen Townshend droppade även Mankell).

Men efter en stund sövde en förkyld Daltrey ner oss med rockopera på sex låtar från "Endless sleep", höll jag på att skriva, men den heter faktiskt "Endless wire".

Fattar de inte?

Vi vill inte höra. Vi vill lalla med i texttrader som "Hope I die before I get old" och "Why don't you all f-f-fade away".

Trots att vi inte för ett ögonblick tror dem eller oss själva.

FAKTA

Bra

Många låtar från "Who's next".

Dåligt

Att Keith Moon fortfarande är död.

Av Per Hägred

per.hagred@expressen.se

URL till denna sida: <http://www.expressen.se/noje/1.752018/en-harlig-resa-who>

Publicerat 7 juli 2007

Uppdaterad 7 juli 2007